

Arrest

nr. 136 371 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 april 2012, als echtgenoot van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 22 oktober 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 6 december 2012 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.04.2012 werd ingediend door:

Naam: [T.]

Voorna(am)(en): [A.]

Nationaliteit: Marokkaanse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de toonaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3 worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.*

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 40ter, 42 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 50, § 2, 6° c) en 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij vat het middel als volgt samen in de synthesesmemorie:

"[...] 1. Artikel 40ter tweede lid Vw. stelt:

Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt, die de risico 's van de betrokken familieleden in België dekt.

De bedoelde bloedverwanten waarnaar artikel 40ter verwijst zijn de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De verplichting van voldoende bestaansmiddelen in het kader van gezinshereniging geldt dus enkel voor de bloedverwanten in opgaande lijn.

Uit de parlementaire voorbereiding (Pari. St. Doc 51-2845/001, p.44) wordt niet verder toegelicht wat stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zijn. Er werd enkel op gewezen dat men wenste 'te vermijden dat ascendenten van Belgische onderdanen bij aankomst in België in preciaire omstandigheden terechtkomen en ten laste vallen van de openbare overheden.

In de memorie bij de wijziging van artikel 10 Vw. werd hier wel op ingegaan maar dit artikel is van toepassing op gezinshereniging met een niet-EU burger en niet van toepassing op huidige casus.

Door te stellen dat ook de Belgische echtgenote moet aantonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, voegt verweerster een extra voorwaarde toe aan artikel 40ter Vw.

Zie tevens: R.v.St. nr. 31.056,13 oktober 1998

Een Marokkaanse vrouw, welke in het bezit is van een geldig Marokkaans paspoort en een visum afgeleverd door de Belgische ambassade te Marrakech geldig voor één maand, huwt tijdens dit maandelijks verblijf met een Belg van wie zij gescheiden leeft.

Gezien zij in het bezit is van een geldige verblijfstitel kan zij zonder bezwaar naar Marokko reizen en naar België terugkeren. Op grond van art. 40 Vreemdelingenwet worden zij en haar kinderen beneden de 21 jaar met de EG-vreemdelingen gelijkgesteld. Voor deze gelijkstelling vereist de wet niet dat zij over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken noch dat zij met haar Belgische echtgenoot dient samen te leven. Vandaar dat het aan haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten moet worden nietigverklaard.

2. artikel 50, §2, 6° c KB 8 oktober 1981

Dit artikel stelt: Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

Voor de partner bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet: het bewijs van de duurzame en stabiele relatie, en, indien beide partners niet minstens 21 jaar zijn, het bewijs dat zij beide minstens 18 jaar zijn en dat zij reeds ten minste een jaar samengewoond hebben voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt.

Verzoeker heeft deze documenten overgemaakt zodat hij op basis van deze documenten heeft aangetoond aan de voorwaarden te voldoen die de wet stelt.

Verweerster heeft bijgevolg het artikel 50, §2, 6° c KB 8 oktober 1981 geschonden door met de voorgelegde stukken geen rekening te houden

3. Geen behoeftenanalyse - schending artikel 42 Vreemdelingenwet

Ingeval toch zou geoordeeld worden dat er geen toereikende bestaansmiddelen zijn bewezen heeft verweerster ook nagelaten een behoeftenanalyse te maken van de Belg en haar gezin.

Verweerster mag de aanvraag gezinshereniging immers niet automatisch weigeren wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon.

Verweerster diende eerst een behoeftenanalyse te maken cf. artikel 42 Vw. hetgeen zij nagelaten heeft te doen.

Zie in dit kader: Raad Vreemdelingenbetwistingen, nr. 78.662, 30 maart 2012

Het bestuur kan zich niet tevreden stellen met de vaststelling dat de echtgenote van de verzoeker sinds onbepaalde datum werkloosheidsuitkeringen ontvangt en niet het bewijs levert dat ze actief werk zoekt, zonder de nodige bestaansmiddelen te bepalen, afhankelijk van de specifieke behoeften van het gezin, om in hun behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, terwijl deze eis aan het bestuur wordt opgelegd door artikel 42 vreemdelingenwet.

Verweerster kan niet dienstig voorhouden dat het in casu gaat om een beslissing waarbij het verblijf wordt geweigerd en niet om een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan een reeds toegekend verblijf, zodat de vereiste van een behoeftenanalyse niet speelt.

Verzoeker werd t t een verblijf in België toegelaten, hij is in het bezit van een geldig visum type C (periode 30.03.2012 - 29.03.2014). Zijn huwelijk werd eveneens erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand en vervolgens ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand te Leuven op 16 juni 2010.

Hun beide kinderen zijn in België geboren.

Er kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verweerster, indien zij zou besluiten dat er geen stabiele en voldoende bestaansmiddelen zouden zijn aangetoond, een behoeftenanalyse zou opmaken, gelet op de verplichting die de wet haar oplegt.

Dit heeft zij nagelaten te doen. Zij verwijst ook nergens in haar motivering naar een uitgevoerde behoeftenanalyse.

Zie in dit kader: Raad Vreemdelingenbetwistingen, nr. 78.310, 29 maart 2012

Verzoeker legt een bewijs voor van de ziekte-uitkering van zijn Belgische echtgenote. Zij heeft in oktober 2011 maandelijks een inkomen van 1040 euro. Overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid Vw. is een inkomen stabiel, toereikend en regelmatig als dit ten minste gelijk is aan honderdtwintig procent van het leefloon. Voor het jaar 2012 is dit 1047,48 euro per maand. De ziekte-uitkering is dus lager dan dit bedrag. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw. moet DVZ in zo'n geval een behoeftenanalyse 'doen'. Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Op dit punt wordt niet gemotiveerd in de bestreden beslissing. Nergens blijkt uit de motieven dat de behoeftenanalyse werd uitgevoerd. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw. noch een motivering over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en haar familie om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

En verder: Raad Vreemdelingenbetwistingen (3e k.) nr. 80.1 §1, 26 april 2012

Noch uit de bestreden beslissing betreffende een weigering van gezinshereniging en een bevel om het grondgebied te verlaten, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de eigen behoeften van de echtgenote van de eerste verzoeker en haar gezin en de noodzakelijke bestaansmiddelen om te voorzien in hun behoeften zonder een last te worden voor de overheid, dit is een verplichting die op haar rust krachtens art. 42, § 1,2e lid vreemdelingenwet, gecombineerd met art. 40ter vreemdelingenwet. Bijgevolg is deze bepaling in casu geschonden en moet de bestreden beslissing nietig worden verklaard aangezien deze genomen werd na afloop van een onvolledig onderzoek van de elementen van de zaak (er werd bijvoorbeeld geen rekening gehouden met de bewijzen van het zoeken naar werk). [...]

Verweerster volstaat met te verwijzen naar:

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Deze motivering is niet afdoend en is niet op geldige wijze gemotiveerd.

Volgens vaste Cassatierechtspraak moet onder een afdoende motivering van de bestuurshandeling worden verstaan: iedere motivering die de betrokken beslissing redelijkerwijze grondt.

De motivering van verweerster is niet afdoende en zij is niet conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 die voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Deze motivering is bijgevolg niet afdoend en is niet op geldige wijze gemotiveerd. Uit de motivering blijkt ook nergens een verwijzing naar een behoeftenanalyse noch een verwijzing naar een mogelijkheid om in de eigen behoeften te voorzien.

Dat de beslissing van verwerende partij ook om reden van onvoldoende en ongeldige motivering dient vernietigd te worden.

4. Schending artikel 8 EVRM en schending zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker verblijft met zijn Belgische echtgenote en 2 kinderen in Leuven.

De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft hun huwelijk erkend.

Uit stuk 4 (schrijven RVA) blijkt dat de Belgische onderdaan voldoende inspanningen heeft géleverd om werk te vinden.

Het was dan ook aan de gemeente om verzoeker en zijn echtgenote voldoende in te lichten omtrent de stukken die zij nog dienden over te maken.

Indien de gemeente had gezegd dat er tevens diende bewezen te worden dat, ingeval van werkloosheid, er voldoende inspanningen werden geleverd om werk te vinden, had verzoeker zeker dit schrijven bij de aanvraag gevoegd.

De Belgische echtgenote voldoet aan de voorwaarde 'voldoende inspanningen te leveren om werk te vinden'. Dit blijkt uit het schrijven van de VDAB. Dit schrijven dateert van 15.06.2012. Alle stukken dienden neergelegd op 27.10.2012.

Verweerster heeft de zorgvuldigheidsplicht en informatieverplichting geschonden door verzoeker niet afdoende te informeren, hoewel ze hun situatie kenden.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren moet verweerster bovendien steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dit heeft zij duidelijk niet gedaan, haar beslissing is tevens in strijd met artikel 8 EVRM en is niet proportioneel aan het beoogde doel.

Zie tevens Raad Vreemdelingenbetwistingen (3e k.) nr.62.006, 23 mei 2011

Het wordt niet betwist dat de verzoekster de moeder is van een Belgisch kind, waarvan haar op gerechtelijke wijze het hoofdverblijf werd toevertrouwd en waarvan de vader voor het secundaire verblijf instaat, elementen waarvan de tegenpartij kennis had toen ze de bestreden beslissing heeft genomen. Bijgevolg is door de beslissing tot intrekking van de verblijfsvergunning vanwege de afwezigheid van voldoende bestaansmiddelen, zonder over te gaan tot een zo streng mogelijk onderzoek van de zaak om de evenredigheid tussen het beoogde doel en het gezinsleven te verzekeren, artikel 8 EVRM geschonden en is de beslissing niet op geldige wijze gemotiveerd. (art. 42 quater en 62 vreemdelingenwet, art 1 tot 3 wet motivering bestuurshandelingen).

En verder RvV nr. 80.364, 27 april 2012:

De verwerende partij moest weten dat de bestreden beslissing kon raken aan het recht op gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Het komt dus aan haar toe om een nauwkeurig onderzoek te

doen van de situatie en ont de belangen af te wegen. Nergens in het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat zij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van de echtgenoten. De verwerende partij was perfect op de hoogte van het gezinsleven van de verzoekster in België. Zij kende haar immers een verblijfsrecht toe op basis van gezinshereniging. Zij trekt echter dit recht in, op basis van art. 11, §2, eerste lid, 1° Vw., alleen maar omdat de specifieke voorwaarden van artikel 10 Vw. niet (meer) voldaan zijn. De verwerende partij onderzocht de zaak niet zo nauwkeurig als mogelijk op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis had of moest hebben op het ogenblik van de beslissing.

Indien verzoeker het land dient te verlaten wordt zijn gezins- en privéleven onnodig geschonden, dit in het licht van artikel 8 EVRM.

Het bevel het grondgebied te verlaten schendt immers zijn recht op gezinsleven, zodat hij gedwongen gescheiden zal leven van zijn Belgische echtgenote en 2 kinderen die in België geboren zijn en in België naar school gaan.

Kwestieuze beslissing is niet proportioneel tussen het beoogde doel en het recht op gezinsleven.”

3.2.1. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, waar in de eerste bestreden beslissing – zijnde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – geen motivering is opgenomen betreffende een doorgevoerde behoefteanalyse in de zin van artikel 42 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Zoals blijkt uit de verdere bespreking van het middel drong een behoefteanalyse zich in casu verder niet op, zodat ook niet kan worden ingezien dat op dit punt een formele motivering was vereist.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met het gestelde in de eerste bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belgische onderdaan en dit op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verweerder stelde in de eerste bestreden beslissing vast dat verzoeker weliswaar aantoonde dat zijn Belgische echtgenote een werkloosheidsuitkering krijgt, doch zonder dat hij hierbij ook het bewijs leverde dat deze laatste actief op zoek is naar werk. Hij oordeelde dat bijgevolg niet is voldaan aan de vereiste van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Op deze grond weigerde hij het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker deze motivering als dusdanig niet betwist. Hij legt thans weliswaar een stuk voor gedateerd op 15 juni 2012 van de RVA dat zijn echtgenote actief werk zoekt, doch de vaststelling dringt zich op dat hij dit stuk niet aanbracht bij het bestuur in het kader van zijn verblijfsaanvraag. Hij verwijst verder naar een schrijven van de VDAB, doch dergelijk stuk wordt niet gevoegd en bevindt zich evenmin in het administratief dossier. Als aanvrager draagt verzoeker nochtans de bewijslast voor het aantonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden zoals voorzien door de wetgever. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing geen rekening houden met voormeld stuk dat verzoeker hem voorheen niet overmaakte en dat hij nu bij zijn verzoekschrift voegt. Dit stuk kan niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoeker gaat, waar hij stelt dat voormelde wetsbepaling werd miskend, verder uit van het artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet zoals dit gold voor de inwerkingtreding op 22 september 2011 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging en waarbij het artikel 40ter werd vervangen. De kritiek van verzoeker mist dan ook juridische grondslag. Ook waar verzoeker de schending inroept van artikel 50, § 2, 6°, c) van het Vreemdelingenbesluit kan de Raad enkel vaststellen dat ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing dergelijke bepaling – die daarenboven enkel betrekking heeft op burgers van de Unie, daar waar het niet is betwist dat verzoeker de Marokkaanse nationaliteit heeft – niet bestond. Ook dit onderdeel van het middel mist bijgevolg juridische grondslag. Verzoeker diende daarenboven de aanvraag in als echtgenoot van een Belgische onderdaan, niet als partner in het kader van een wettelijke samenwoning.

Verzoeker betoogt vervolgens dat verweerder overeenkomstig artikel 42 van de Vreemdelingenwet een behoeftanalyse had moeten doorvoeren.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Overeenkomstig bovenstaande wetsbepaling is verweerder indien niet is voldaan aan de voorwaarden van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, verplicht om op basis van de eigen behoeften van de vervoegde echtgenoot en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (zie in dit verband RvS 19 december 2013, nr. 225.915). Aangezien niet blijkt dat verzoekers echtgenote beschikte over enige vorm van bestaansmiddelen die door verweerder, conform hetgeen is bepaald in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, in aanmerking konden worden genomen kan slechts worden vastgesteld dat niet blijkt welk belang verzoeker heeft bij zijn grief dat verweerder nader had dienen te bepalen welke bestaansmiddelen voldoende zijn om in hun behoeften te voorzien. Indien er totaal geen inkomsten zijn of indien er geen inkomsten zijn die verweerder vermog in aanmerking te nemen kan verweerder

immers niet vaststellen dat de inkomsten van een gezin, rekening houdende met de eigen kenmerken van dit gezin – zoals het bezit van een eigen woning of het aantal personen ten laste –, toch volstaan om in de behoeften van een vreemdeling en de referentiepersoon die hij wenst te vervoegen te voorzien (RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

In zoverre verzoeker in dit verband verwijst naar rechtspraak van de Raad, kan het volstaan op te merken dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben en dit in de mate dat al zou blijken dat thans een gelijkaardige situatie voorligt.

Verzoeker betoogt verder nog dat verweerder rekening had moeten houden met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. Hij duidt evenwel niet op welke grond dergelijke verplichting in casu rustte op het bestuur, laat staan dat op dit punt enige motivering zich opdroeg in de bestreden beslissingen. Hij beperkt zich daarenboven tot een heel algemeen betoog, zonder concreet toe te lichten op welke wijze een van deze elementen tot andere beslissingen had kunnen leiden.

Verzoeker blijft ten slotte ook in gebreke toe te lichten op welke wijze verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit heeft miskend. Dit onderdeel van het middel mist de vereiste precisie en is om deze reden niet-ontvankelijk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 50 en 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

De Raad benadrukt verder dat verzoeker een aanvraag indiende om te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en dat het dan ook aan hem toekwam om zich voldoende te informeren over de door hem over te leggen bewijsstukken en zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het kwam aan verweerder enkel toe de aangebrachte stavingsstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstonden om de aanvraag in te willigen. Op verweerder, of de gemeente van de verblijfsplaats, rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen. Verzoekster duidt ook geenszins op welke grond op verweerder of de gemeentelijke overheid een ‘informatieplicht’ rust waarvan het niet voldaan zijn leidt tot een nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven in België met zijn Belgische echtgenote en hun twee kinderen. Er zijn geen redenen om dit gezinsleven in twijfel te trekken

Daargelaten de vraag of huidige zaak in het licht van de leer van de positieve of negatieve verplichtingen dient te worden onderzocht, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat

er sprake zou zijn van een kennelijk onredelijke of disproportionele belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een privé- of gezinsleven en anderzijds het algemeen belang. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. Vande Lanotte en Y. Haeck (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn echtgenote en kinderen in het land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een privé- of gezinsleven te leiden. Er blijkt dan ook geenszins dat de bestreden beslissingen een scheiding van de gezinsleden tot gevolg zullen hebben. Verzoeker betoogt verder dat zijn kinderen in België naar school gaan. De Raad merkt evenwel op dat verzoekers kinderen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, zoals hij zelf ook aangeeft, slechts respectievelijk enkele maanden en twee jaar oud waren en verzoeker in gebreke blijft enige scholing aan te tonen. Gelet op hun jonge leeftijd zijn deze nog niet leerplichtig en kan daarenboven worden aangenomen dat zij zich gemakkelijker kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Verzoeker en zijn echtgenote dienden ook te weten dat verzoeker in beginsel enkel zou worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in zoverre hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. De bestreden beslissingen hebben ook niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt en beletten niet dat hij alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk als echtgenoot van een Belg van zodra hij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden.

Waar verzoeker in dit verband verwijst naar rechtspraak van de Raad, merkt de Raad op dat deze geen precedentswaarde heeft en ook niet blijkt dat in casu een gelijkaardige situatie voorligt. Deze rechtspraak betrof zo ook beëindigingen van een verblijfsrecht, daar waar in casu sprake is van een eerste toelating tot een verblijf.

Onder deze omstandigheden kan, in casu, geen schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel vervat in deze verdragsbepaling worden aangenomen.

3.2.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS